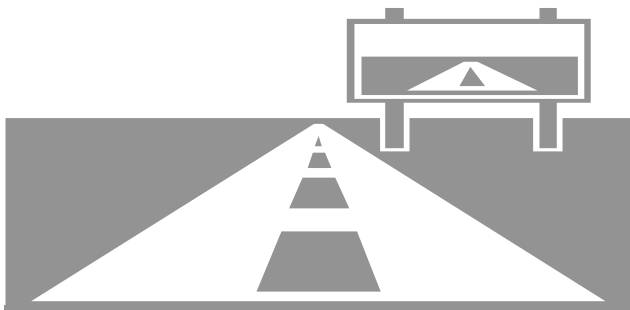

ION MISCHEVCA

cl. a XI-a, Liceul Teoretic „Natalia Dadiani”, Chişinău
Premiul II, secţiunea „Proză – liceeni”

Şoseaua

(...) **A**i tot mâncat bătaie de când ești pe drumuri. Ridicând în urma ta praful și săltând pietrele de pe cărare cu vârful ascuțite ale pantofilor, ai primit pumni în ochi și în tâmpla dreaptă cu nemiluita. Ce, ăla e soare?! Ăla e un boxer darnic. De la o vreme a cam obosit el. Ce să-i faci? Sunteți trecuți de repriza a șasea (PM).

Îți reamintești ceva dintr-o nuvelă de-a lui Caragiale: „...călătorul cuminte știe că la drumul lung nu se pornește cu pasul pripit”. Nuuu... tu anume ai vrut să arăți că nu ești cuminte (dar n-ai arătat decât că ești fără minte!). În buzunare suflă vântu'; pe tine ai doar o cămașă albă cu mâneci scurte și niște pantaloni bej, subțirei, de ți se văd chiloții printre ei.

De, ai să ajungi și tu la Mare! Așa-i spuneți voi, localnicii, unui lac din apropiere, apa căruia se zice c-ar fi infestată vara cu holeră, dar și mai grav, a cam scăzut din cauza caniculei. Ce-ai mai face o baie! mai ales că ai tăi nu-ți dau voie...

Ești din ce în ce mai aproape de ceva ce speri că te va ajuta să ajungi departe. Ai tu un plan, cam cusut cu ață, dar bine că este. Vrei să-l recapitulezi, însă nu-i chip, e un vacarm care, cu cât înaintezi, sporește.

Autostrada din față are evident dublu-sens, ceea ce înseamnă dublarea zgomotului. Se circulă intens și într-o direcție, și în alta, dar parcă mai multe mașini se îndreaptă spre capitală. Camioane încărcate cu materiale de construcție, trepidând și scârțâind din toate încheieturile; autocare învechite cu motoare torcând în voia zecilor de decibeli și pufnind nori de fum înecăcios; mașini claxonând la câte un tractor postat în față, așteptând să-l depășească; ambulanțe și autovehicule ale poliției rutiere, cu girofarurile în plină funcțiune, solicitând insistent prioritate – toate îți sunt prezentate în mișcare și, mai ales, în audiență. Nu e prima dată

când asiești la spectacolul gratuit al șoselei (...).

Te-ai apropiat la trei metri de șosea; în spate ai lăsat un cuib de stație, periodic asaltat de amatorii de graffiti. Pe alocuri, până la gleznă îți ajunge pământul nisipos, adus din deal de migăloasele șiroaie ale altor vremuri, nu atât de secetoase. Cu malul lacului aflat la o aruncătură de băț și cu oglinda apei, întrezărită printre arbori, sticlindu-ți perle de luciri în ochi, te crezi pe o plajă tropicală, unde pielea ți se scaldă în lumină (dacă scapă de sub bronzul proaspăt) și briza-ți aduce o toropeală cu care te-ai împăca de parcă ți-ar fi un vechi amic.

Dar simți cum te topești. Cauți să te adăpostești la umbra unui plop scund, vestejit și cu uscăciuni în coroană. După ce te-ai sprijinit de trunchiul copacului, te apuci să cercetezi cu privirea împrejurimile. La stânga, peste drum și până unde începe lacul, e șantier. Ca-ntr-un mușuroi de furnici sau, mai exact, ca-ntr-un stup de bondari se foiesc alene cei „nouă meșteri mari, calfe și zidari”. La dreapta, vezi o stație peco, în direcția căreia nu se-ngheșuie nimeni. O fi prețul de vină sau faptul că stații de-acestea au apărut ca ciupercile după ploaie?

Prin fața ta trece al nu știi câtelea microbuz cu pasageri, care are o plăcuță cu inscripția denumirii capitalei. Brusc, te-ai ridicat de parcă ai fi Newton și un măr ți-ar fi căzut în cap. Abia acum ai realizat că nu ții morțiș să ajungi în orașul centripet al multor aventurieri.

(...) Uită-te și tu, un bănuț arămiu în mijlocul drumului; la oraș și un cerșetor se uită urât când i-l dai, însă la sat e motiv de bucurie, de parcă toți acolo-s numismatici. Nu chibzuiești mult și te apleci să-l iei, reușind doar să tragi cu coada ochiului la mașina aia cu viteză exorbitantă, ce vine dinspre cotitură. Tu stai ținut locului. Ai înțeles că trebuie să te miști, dar picioarele nu te ascultă, genunchii au împietrit. Încet-încet, tu și asfaltul veți deveni un tot întreg.

Ai țipat sau nu, nu mai contează. Ori îți crapă inima acum de spaimă, ori ți se oprește în urma impactului, care-i diferența? Vezi cum un far al automobilului trece milimetric pe lângă genunchiul tău și după el toată partea laterală a caroseriei, în timp ce frâna lasă două dăre negre în asfalt și alte două sfâșiind buza de pământ presărată cu prundiș – o extremitate a lățimii șoselei. Ce e aia, cursa Paris-Dakar? E pentru amatori. Să vezi aici adrenalină.

Un nor dens de praf se ridicase, plutind amenințător spre luciul verde al mașinii, tocmai când șoferul ieșise clătănându-se de furie.

– Băă!! Bă! Tu ai 'nnebunit?! Bă... trăgându-ți una caldă peste obraz și împingându-te deoparte. Tâmpitul!

Buimăcit fiind, parcă te-a trezit palma cea aspră, clănțănindu-ți dinții și furându-ți replica bâlbăită. Acum ții mâna parcă te-ar durea o măsea și respiri ca un iepure-n călduri.

– Bă... te omoram, înțelegi?! Erai mort, înțelegi? potolindu-se un pic, amintindu-și că a cam apăsat pedala de accelerație. Era să te am *pi sovistea* mea, tâmpitul! și scuișându-și plecă cu predispunerea de a strivi lacrimi între genele sale lungi, tot bolborosind: Așa tâmpit n-am mai văzut!

Te-ai prăbușit ca un bolovan pe un busture rătăcit pe-aproape și ți se pare că și acei puțini ochi de primprejur te sfredelesc. Îți ascunzi capul în mâini, apucându-l de parcă ar fi un pepene, și îți astupi urechile, pentru că ți se pare că vocea muștrătoare din interior ar putea fi întărită de persiflări exterioare. Ți-e rușine și ai da foc la ghetete, dacă nu ai fi atât de năucit. După câteva minute, îți scoți capul din încolăcirea trupului, precum iese ghiocelul din pământul dezmoțit de primăvară.

Acum vezi lucrurile altfel și îndoielile încep a te roade. Dar încă nu-ți găsești timp să le acorzi atenție, fiind absorbit de imaginea luxoasă a unui Jeep, care s-a pomenit și acesta a fi la câțiva pași de tine. Curiozitatea ți-e cât de cât satisfăcută în momentul în care un bărbat impozant și rotofei, venind emfatic dinspre micul șantier, deschise portiera. În dreptul său se ivi un tânăr cam de seama ta. Părea un tip de treabă, stilat, purtând o cămașă bleu, dar când ți-a aruncat o privire fugară și sfidătoare, retrăgându-o apoi cu o clipire leneșă a pleoapelor, ai înțeles că te privea de sus și, în special, că situația lui materială îi permitea s-o facă.

Acum crezi în puterea banului. Iei în derâdere convingerile anterioare precum că banii sunt în folosul omenirii, spunându-ți că aceștia de fapt se folosesc de om, de avariția lui, dezumanizându-l, dar, totodată, propulsându-l în fruntea celorlalți. Ce n-ai da să trăiești o asemenea viață...

Visând continuu cu ochii deschiși, te-ai obișnuit cu acele mașini defilând ca la curse în fața ta. Însă vrei să te ridici, pentru a fi în concordanță cu mărețele gânduri care ți-au împăiat creierii. Între noi

fi vorba, unui aspirant la somptuozitate nu i se cuvine să stea tolănit pe jos.

Pe când îți dădeai cu delicatețe palme la fundul pantalonilor, ai zărit un cal vânos, cam neingrijit, înhamat la o căruță, care se hurduca de neunsă și veche ce era. Dacă nu-ți dădeai seama încotro merge și voiai să afli cât de curând, observai în spatele căruței butelia de gaz de culoare roșie, pe alocuri ruginită, și dezlegai de-ndată misterul. Și totuși, ceva mai enigmatică părea a fi privirea celui flăcău ce ținea frâiele, fiindcă aceasta, alunecând pentru o secundă pe retina ochilor tăi, te-a cutremurat prin a ei limpezime, blândețe și resemnare. Penibilul te cuprinsese, pentru că o fință vie, neștiindu-te și necunoscându-ți așa-zisa revelație de mai înainte, te-a privit simplu, fără să-ți spună ceva, fără să-ți ceară ceva...

În minte ți se roteau stoluri de gânduri, și tu, ca un vânător debutant, nu știai pe care să le dobori ca să-ți cadă pe scoarța cerebrală.

Nici n-ai prins de veste cum căruțașul și-a isprăvit treaba și se întorcea înapoi de unde venise și cum Jeep-ul acela reapăruse în peisaj de după cotitură. Impactul s-a produs uimitor de rapid. Nimeni și nimic nu ar fi putut interveni, pentru că nici șoferul nu se aștepta la vreo căruță în față și nici căruțașul n-a zărit mașina venind în goană din dreapta. Toți cei implicați în accident au murit pe loc, încât n-aveai cui să acorzi primul ajutor. Ambulanța și poliția au venit relativ repede...

Și parcă trezindu-te din comă sau ca și când revenindu-ți dintr-o amnezie, ai conștientizat ceva util și necesar. Ai învățat lecția pe care șoseaua ți-a predat-o cu dezinvoltura ce-o caracterizează. Ai înțeles că nu erai mai sărac decât primul băiat și nici mai bogat ca cel de-al doilea, așa precum niciunul dintre cei doi nu era întruchiparea fie a bogăției, fie a sărăciei. Ți-ai dat seama că viața trebuie prețuită și că nimic nu-i mai presus de ea. Oricum, viața e pentru a fi trăită, nu batjocorită sau deplânsă printr-o existență. (...)

Mănăstirea Biertan, Sibiu